

stemme, den Gang de ikke kunde faa deres Forslag vedtaget. Hvis de i Landstinget havde indtaget den samme Stilling, saa var Lovforslaget, saaledes som jeg før nævnte, blevet vedtaget af de to Partier.

Pürschel: Jeg konstaterer med stor Tilfredshed, at det ærede Medlem Hr. Rode før sagde, at der var et stort Flertal her i Folketinget, der ønskede, at Tjenestemændene skulde have det større Beløb. Det ærede Medlem Hr. Rode er altsaa ikke enig i den Insinuation, som den højtærede Finansminister paa dette Punkt har fremsat overfor vort Parti. Naar det konservative Parti har taget den Stilling mod Nivelleringen, som det har taget, er det gjort, ikke for at være de højeste Tjenestemænd til Villie, men udelukkende ud fra en samfundsmæssig Betragtning af, hvad der i det lange Løb var rigtigt og retfærdigt, og hvad der tjente Samfundet bedst. Maa jeg til sidst sige til det ærede Medlem Hr. Rode, at det Valg, som han talte om, at det konservative Folkeparti vilde blive stillet overfor, det har Regeringspartierne været stillet overfor, og de foretrak Nivelleringen, og i samme Øjeblik, som man stiller os overfor Valget, vil Regeringspartierne paa ny komme til at staa overfor Valget, om de foretrækker Nivellering for at tjene Tjenestemændene.

Korsgaard: Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte, at der her ikke forelaa et egentlig politisk Spørgsmaal. Jeg maa hævde: jo, her foreligger virkelig et Spørgsmaal af ganske overordentlig stor politisk Interesse. Naar vi ser paa Statsbudgettet, saa ved vi jo, at Statens Lønninger beløber sig til henimod 300 Mill. Kr. om Aaret, altsaa et overmaade stort Beløb. Jeg maa hævde, det er et Spørgsmaal af den største politiske Interesse, at dette Beløb udgives paa den bedste Maade, og jeg maa navnlig hævde — og det er jo det, der er Grundnerven i vort Forslag —, at man i politiske Kredse har den største Interesse i gennem Lønningsloven for Tjenestemændene at skaffe den størst mulige Sandsynlighed for, at de bedst egnede Kræfter kan skaffes til alle Stillinger, og det er altsaa af den Grund, vi principielt maa fastholde vort Standpunkt.

Rode: Spørgsmaalet om Forholdet mellem Lønningsernes Størrelse, om Forholdet mellem de største, de mellemstore og de lavere Lønningsklasser ligger aldeles ikke for i Dag og har overhovedet ikke ligget for

ved denne Forhandling. Det er et Spørgsmaal, hvad ogsaa mit Partis Ordfører sagde ved første Behandling, som kommer til at ligge for, naar man tager Lønningslovene op til Revision, og da kan der diskuteres, om det nuværende Forhold er rigtigt eller ikke. Men her er Tale om at tilvejebringe en Ordning, som genopretter Vilkaar, som er blevet forringet ved tidligere Beslutninger, og herom foreligger der en Overenskomst, hvor de højere Embedsmænd, som dog ogsaa i Samfundets Interesser kan se, om dette Forslag vil være ødelæggende for de højeste Embedsmænds Stilling, tilraader denne Overenskomst, fordi den betyder, at herom kan Tjenestemændene i det hele taget samle sig. Derfor staaer Spørgsmaalet her slet ikke paa Nivellering kontra andre Forhold, men Spørgsmaalet er ganske simpelt det, om de Konservative foretrækker den af dem selv udpønskede Idé og vil fastholde den til sidste Øjeblik fremfor at give Tjenestemændene det Beløb, som det gennem det foreliggende Lovforslag er muligt at give.

Søren Svendsen: Jeg skal ikke blande mig i den hidsige Strid, havde jeg nær sagt, der er kommet frem nu her mellem de tre Partier, om, hvilket Parti der er Tjenestemændenes virkelig sande Venner. Tjenestemændene maa være lykkelige over at finde saa megen Hengivenhed, over at se saa megen Iver og saa store Bestræbelser blive udfoldet fra de tre Partiers Side for at komme dem til Hjælp, men der er jo noget om, at man ogsaa kan have saa kærligt et Favntag, at der kan ske Skade paa dem, man holder af. Jeg skal heller ikke komme ind paa den højtærede Ministers stadige Fremhæven af, at det, Regeringen foreslaar gennemført, er netop det, som Regeringen er blevet enig med Tjenestemændene om. Det kan være meget godt og pænt, at en saadan Enighed blev tilvejebragt, men jeg paastaar nu, at den har ingen Gyldighed overfor Rigsdagen, lige overfor dennes Afgørelse af, hvorledes et saadant Lovforslag skal udformes. I saa Fald vilde vi jo være overflødige; hele denne Forhandling indenfor Rigsdagens to Ting vilde være overflødig, for saa vidt det gjaldt, at naar Regeringen og Tjenestemandorganisationerne var blevet enige om et vist Forslag, saa havde Rigsdagen at gennemføre det, ellers bliver der Utilfredshed, siger man, hos Tjenestemændene. Jeg vil paa mit Partis Vegne udtale, at vel ønsker vi taget alle rimelige Hensyn til Tjenestemændene, men det vigtigste,